

**Politisk
undertrykkelse
er et daglig
fenomén
i Norge**

I forbindelse med omtalen av major Svein Blindheims bok om frontkjemperne, som kommer til høsten, har noen aviser vært interessert i å bringe intervjuer med frontkjemperne. De har hatt lite hell med seg. Det skyldes ikke at frontkjemperne skammer seg over sin innsats, men derimot det beklagelige faktum at de selv nå, en drøy mannsalder etter krigens slutt, risikerer å miste sitt surt ervervede levebrød og utsetter seg for mange andre former for forfølgelse dersom de trer offentlig frem.

Norsk presse er svært opptatt av politisk undertrykkelse i andre land, men de ser ikke bjelken i eget øye. Titusener av mennesker har helt siden 1945 i realiteten vært avskåret fra å gi uttrykk for sine meninger, ja, de kan ikke engang uten stor personlig risiko forsvare seg mot den styrt-

(Forts. side 6)

**SOSIALINDIVIDUALISMEN —
EN NORSK FREMTIDSIDEOLOGI**

Sosialindividualismen bygger på den ubestridelige kjensgjerning at ikke to mennesker er like, og at også de forskjellige folk og folkegrupper har sin egenart. I stedet for å bygge på det falske dogme om likhet, forlanger sosialindividualismen full respekt for såvel individets som folkets og folkegruppens særtrekk og spesielle egenskaper, og det gjelder alle folk og folkegrupper. Egenart skal ha frihet til å utvikles, men denne frihet

Det tilløp til ideologisk debatt som var å finne i vårt juninummer, har vakt adskillig interesse. Mange, og særlig unge mennesker, har bedt oss om å gå nærmere inn på begrepet sosialindividualisme og hva det innebærer. Særlig ønskelig synes det å være å få en kort og klar sammenfatning av sosialindividualismens viktigste prinsipper. Det er det vi her har prøvet oss på.

skal alltid være begrenset av hensynet til andre — derfor betegnelsen sosialindividualisme. Intet individ og intet folk skal kunne utfolde og utvikle sin egenart

på en måte som skader andre individer eller folk.

På det individuelle plan tilstreber sosialindividualismen et utdannelses- og oppfostrings-

system som er tilstrekkelig differensiert til at enhver får mulighet til å utvikle sine egne anlegg og interesser. I stedet for å tvinge ungdommen inn i en tvangstrøye av stivbent «enhets»-undervisning, vil sosialindividualismen tvert om dyrke personligheten og egenarten, dette også fordi det som en sum vil gi bedre kår for hele folket — både kulturelt og materielt — om flest mulig mennesker finner sin rette og ønske-

(Forts. side 7)

**Hvor mange Guler
finnes det i Norge?**

En side av Gule-saken later til å være helt oversatt av norsk massemedia:

Det er en kjent sak at terrororganisasjonene i Midt-Østen driver utdannelse også av andre lands terrororganisasjoner, f.eks. Baader-Meinhof-banden i Vest-

Tyskland. Det er derfor naturlig å spørre om den unge Gule er en enslig svale, eller om det finnes flere Guler i Norge. Hvor meget vet myndighetene om andre venstrestremtisters reiser til Midt-Østen? Hvor sikker er

(Forts. side 6)

**Hva skal vi vel med
en elite?**

ARILD HAMSUN SYNGER UT

I en glimrende artikkel i Aftenposten (18/7) tar Arild Ham-

kvens er ingenting mindre enn naturstridig. Vi ser det kanskje ikke så tydelig ennå, fordi en rekke bestemmelser i «utjam-

(Forts. side 6)

Dette er den forferdelige Hirdden

I forbindelse med sitt intervju med major Svein Blindheim om hans frontkjemperbok, bragte Dags og Tid dette bilde og ga det underskriften «Divisjon Viking på geledd. Staute nordmenn i tyske uniformer». Det er svært unøyaktig journalistikk. Bildet er fra edsavleggelsen da Regiment Nordland ble opprettet,

og de vordende frontkjemperne bærer norske hirduniformer. Når man betrakter disse undermenneske-fysiognomier, må man da skjønne at det dreier seg om den forferdelige Hirdden, som alle «gode» nordmenn unisont har fordømt til evig fortapelse. (Foto: NTB)

Hvem svekker nå Norges stridsevne?

Av Trygve Engen

Herr redaktør!

I eit opprop frå Rana herredsparti av NKP som stod i Rana Blad 4/6 heiter det m. a. at det forhold «at det skal bli normalt med vesttyske soldater i Norge, vekker vår sterkeste harmdirrende protest».

Det ser ut til at Rana NKP må ha gløymt at Vest-Tyskland er Norges allierte i NATO, og at det er halv- og heilmarxistene i DNA som har manøvrert vårt land inn i denne militæralliansen.

Enig eller uenig i denne politikken, så er Norges rettslege stilling i dag klår: Vi er alliert bl. a. med Vest-Tyskland. Situasjonen er dermed ein heilt annan enn i 1940, då vi ingen allierte hadde. Dette krev og ei annan holdning av oss vanlege borgarar. Var det ikkje t. d. noko som heitte å «svekke Norges eller noen med Norge alliert stats stridsevne»? Det kan ein gjera anten i handling eller ord.

Trygve Engen

Det er ikke sant at den hvite mann er skyld i den tredje verdens nød

I alle vestlige land er det bygget opp en skyldfølelse som går ut på at det er den hvite mann som har ansvaret for den tredje verdens fattigdom. I virkeligheten forholder det seg stikk motsatt. De fremskritt som tross alt er gjort, skyldes nettopp kontakten med den vestlige sivilisasjon. Dette hevder den engelske professor T. Bauer i en artikkel vi har funnet i «Nation Europa. Monatsschrift im Dienst der europäischen Neuordnung», som igjen har hentet den fra det amerikanske tidsskriftet «Commentary». Bauer arbeider ved The London School of Economics og har spesialisert seg på den økonomiske utvikling i u-landene.

Her er noen av Bauers argumenter:

De mest fremskredne samfunn i den tredje verden er nettopp de som har hatt den livligste og beste kontakt med de vestlige land. Det gjelder såvel i Asia som i Afrika og Sør-Amerika.

Om man ser på det sorte Afrika, så skyldes alle fremskritt av betydning den hvite mann, og

de kom nettopp i den utskjulte kolonitiden. Så viktige ting som rettssikkerhet, lov og orden, undervisning, sunnheitsvesen, vannforsyning og kloakksystemer, transport på hjul (de sorte kjente ikke hjulet), veier, jernbaner, havner, bruk av vitenskap og teknikk osv. osv. — alt har sitt opphav i koloniherrerne.

Påstanden om økonomisk ut-

bytning er gal. Vel kan Vestens land ha hatt inntekter som kom fra koloniene, men de kom fra virksomheter som de hvite selv satte igang, og som tilførte kolonilandene verdier som var langt større enn hva som ble tatt ut.

Også den påstand at Vestens land har etablert handelsbetingelser som skader den tredje verden, er usann. Tvert om har de underutviklede land fått svært meget for sine penger gjennom flere tiår, og som helhet betraktet, er de i dag gunstigere stillet enn noen gang før.

Når Vesten blir bebreidet at u-landene i dag er sterkt forgjeldet, så glemmer man at gjelden er et nøyaktig speilbilde av de varer og verdier som disse landene har fått. I tillegg kommer u-hjelpsgaver, som også utgjør store verdier. Mange lån er dess-

uten så gunstige at de nærmest må betraktes som gaver.

Usant er det videre at de hvite har innført rasediskriminering i Afrika og Asia. Den historiske sannhet er at utstrakt rasediskriminering har vært vanlig i begge disse verdensdeler i århundrer før den hvite mann kom.

På ett område må det likevel innrømmes at Vesten har bidratt til vanskelighetene. Ved at man har bedret forholdene radikalt, er spedbarndødeligheten blitt sterkt redusert, og den gjennomsnittlige levealder går raskt i været. Slik blir det flere munner å mette.

På vår begrensede plass kan vi bare gjengi Bauers oppfatninger i stikkords form. I den originale artikkel blir imidlertid hans argumenter grundig underbygget.

Franco gjorde det godt ved de spanske valg

NRK og norsk presse fornekte seg ikke. Også når det gjaldt de spanske valg i juni ga de en fortolkning som var omtrent det motsatte av sannheten. Valgene var den endelige dom og et totalt nederlag for Franco og alt hans vesen, fikk vi høre. Virkeligheten var noe annerledes:

Valgets seierherre var statsminister Suarez, den tidligere minister for falangistpartiet i Francos regjering. Den allianse av partier han ledet, ble overlegent valgets seierherre. Et betydelig antall stemmer fikk også Folkealliansen, som ledes av den tidligere Franco-minister Fragas.

Det gikk riktignok slik at Suarez i forhold til de tidligere Gallup-resultater erobret svært mange stemmer fra Fragas (Irribane), men dette endrer ikke den kjennsgjerning at ca. 45% av det spanske folk stemte på partier med direkte tilknytning til Franco-regimet.

Er det noen som tror at de kommunistiske diktaturpartier i f. eks. Øst-Tyskland, Tsjekkoslovakia eller Polen ville oppnådd et tilsvarende resultat om det lykkelige skulle skje at det ble frie valg der?

Malawi — et afrikansk land som holder stand mot de røde

Det er kommet nyheter fra et afrikansk land som vi ellers hører lite om, nemlig Malawi. Her har nå dr. Kamazu Banda, landets leder fått en del av de dertil innrettede nyhetsorganer til å stemple ham som en ny Idi Amin. Det har lite med virkeligheten å gjøre.

Forholdet er at dr. Banda er en av de få klart antikommunistiske herskere i Afrika, og han tillater seg til og med det forferdelige å opprettholde normale diplomatiske forbindelser med Sør-Afrika. På alle kanter er imidlertid Malawi omgitt av land som er i hendene på de røde eller løper deres ærender: Mosambique, Tanzania og Zambia. Selv har Banda konsentrert seg om å skape bedre forhold i sitt lille land (ca. 100.000 kvadratkilometer og 6 millioner innbyggere) istedenfor å øse penger ut på en sterk militærmakt. Så opplever han da også nå stadige grensekrenkelser fra nabolandene og angrep av «ukjente fly».

At han skulle høste sympati og støtte fra «verdensopinionen» i sin kamp mot røde angripere og deres hjelpere, anser vi imidlertid for usannsynlig.

Uviljen mot kostbart internasjonalt samarbeide vokser i USA

Fra en leser som det siste år har oppholdt seg i USA, har vi mottatt dette brev.

Selv om Carter-administrasjonen fortsatt er meget ung, er det enkelte faktorer som tyder på at den nye president vil føre en mer restriktiv politikk overfor andre land. Carters menneskerettighets-kampanje kommer i stadig dårligere lys etter som presidenten synes å skifte holdninger og syn fra dag til dag. I dagens situasjon ligger Syd-Korea i et av de mest spente områder i verden. Presidentens beslutning om å trekke tilbake de amerikanske styrker i landet har av mange amerikanske politikere og militær-eksperter blitt karakterisert som et forsøk på å unngå fornyet konfrontasjon med kommunistene av samme slag som i Indo-China. Amerikanerne kunne i Korea risikert å få et nytt Vietnam, noe som det tydeligvis ikke er interesse for i den nye

administrasjonen.

Det er imidlertid ikke bare i det fjerne østen USA kutter ned på forsvaret. I USA kan en merke en trend mot stadig sterkere sentralisering av militære baser og flyplasser. Da verneplikten ble fjernet i 1971, betød dette også en svekkelse av mannskapsstyrken, og i dag er det tvil blant endel politikere om forsvarsberedskapen kan opprettholdes med et frivillig militær-vesen. Presidentens beslutning om foreløpig å skrinlegge den videre utvikling av bombeflyet B 1 kan også tyde på at USA legger an på en forsiktig linje i fremtiden.

Stadig nye forslag om høy beskyttelsestoll på en rekke vare-slag og restriksjoner mot utenlandsk shipping eger også til å gi innrykk av sterkere ønsker om lukkede markeder. Kravene om høyere tollsatser gjelder i første rekke varer importert fra land i den tredje verden, men en slik politikk kan meget godt også skade vest-europeisk eksport til

USA. Etter at den amerikanske markedsandel har gått ned for nær sagt alle varer både i USA og resten av verden, har både fagforeningskrefter og industri kommet med stadig sterkere krav om beskyttelse av det innenlandske marked.

Etter at USA selv kom inn i store økonomiske problemer i begynnelsen og midten av 1970-årene, synes viljen til å opprettholde militærstyrker i utlandet og gi hjelp til andre land å være sviktende. Den økonomiske tilstand for mange lokalsamfunn er i dagens situasjon nærmest

katastrofal, og føderale midler må stadig sprøytes inn i større og større deler av samfunnslivet. Dette har medført at 1950- og 1960-årenes evne til å yte hjelp til andre land er sterkt redusert om ikke nesten borte. Mange amerikanere har idag samme negative holdning til NATO og kostbart internasjonalt samarbeide som deler av den norske befolkning har til u-hjelp. Den vanlige borger ser rett og slett ingen vits i å subsidiere andre lands forsvar så lenge den innenlandske økonomien ikke tilsier det. De omfattende anti-amerikanske demonstrasjoner noen år tilbake har også hatt store virkninger på opinionen, som har inntrykk av at de ikke får annet enn utakk for strevet.

Det er svært vanskelig å generalisere når det gjelder amerikanske forhold. Selv om mange faktorer peker i retning av sterkere isolasjonisme, må en være uhyre forsiktig med å trekke konklusjoner.

Nå blir det enda farligere i Afrika

«Etter at folket sigrer i Vietnam, er det Afrika som optek meg mest.»

Finn Gustavsen
i Dag og Tid

T.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

Marxistene må vekk

Det er ikke lett for NS-folk å gå til valgurnen. Nesten uansett hva man stemmer på, gir man støtte til folk eller grupper som har deltatt og fremdeles deltar i forfølgelsen av oss. Det er derfor forståelig at mange gjennom alle år har avstått fra å bruke sin stemmerett.

Etter grundig overveielse er vi likevel kommet til at vi i år vil appellere til våre venner og lesere: Tross alt, gå til urnen denne gang! Det finnes nemlig hensyn som er så sterke at vi må overvinne vår motvilje.

Vi har lite tilovers for de etablerte partier, uansett hva de kaller seg, men av flere onder er noen verre enn de andre. Og ett er sikkert: For NS-folk har marxismen alltid vært hovedfienden. Dette resonnement var også Quislings da han ved valgene i 1933 og 1936 tilbød listeforbund med de ikke-sosialistiske partier og gjennomførte det i praksis i alle tilfeller der disse partier var villige til det.

Marxistene representerer en ideologi som er fremmed for norske tradisjoner og norsk livsstil, og de er ekstra farlige fordi de bruker enhver sjanse til å låse fast løsnings som skritt for skritt bringer oss inn i et samfunn, der staten bestemmer alt og det enkelte individ er redusert til umælende nummer i rekken. Fordi folkemeningen de siste år har gått i anti-marxistisk retning, er det i år en reell sjanse for at marxistene kan fjernes fra sine maktposisjoner.

Hvem man skal stemme på, vil vi ikke blande oss inn i. I mangel av et virkelig nasjonalt parti ved valget, har NS-folk forskjellige meninger om hvor stemmen bør plasseres. Hovedsaken er: Bruk din stemmerett og stem marxistene ned!

Ryktesmeden Almås

Det er vel tvilsomt om det er riktig å ta Reformpartiets ex-formann Kristoffer Almås særlig alvorlig — han har jo nå utallige ganger bevist at hans vurderingsevne og sans for proporsjoner er svært mangelfullt utviklet.

I en artikkel i «Dag og Tid» (22/7) er Almås igjen på krigstien, og som vanlig er det «nazistene» som først og fremst skal unngjelde. En masse visvas blir satt på prent, bl. a. en påstand om at «nazistene» i hele den vestlige verden er med på å bygge opp kommunistiske organisasjoner for å bevise at kommunist-faren eksisterer! En av hans påstander er imidlertid så grov at vi må ta den alvorlig, selv om den kommer fra en mann som Almås. Han skriver nemlig:

«Goebbels nazipropaganda var bygd opp på ei tese om at «Berre ei lygn vart satt fram ofte nok, ville ho til slutt verta trudd». Dei gamle nazistane i Noreg arbeider — også i dag — ut fra at denne tesa er rett. Det ryktemakeriet vi har fått mot kjente poliikarar, er ikkje noko som er kome av seg sjølv.»

Med uttrykket «dei gamle nazistane i Noreg» må vi tro at Almås mener oss NS-folk. På vegne av disse NS-folk må vi derfor forlange at han før vårt neste nummer går i trykken gir oss klar beskjed om hvilket NS-folk som har satt ut rykter om norske politikere. Hvis han ikke er istand til det — og det er det svært liten grunn til å tro at han er — er det bare å slå fast at Almås selv er en ondsinnet og uansvarlig ryktesmed.

«Folk og Land» økte med 40% i 1976

Generalforsamling i Folk og Land A/S ble holdt 22. juni og mer enn lovet ved årets begynnelse og at ca. 600 personer i mens tegn. Årsberetningen viste ledende stillinger av forskjellige bl. a. at betalte abonnement og slag nå får avisen gratis tilsendt, løssalg økte med ca. 40% i 1976, og at også «støtteannonser» opp med et overskudd på ser» og andre bidrag viste en vel kr. 12.500,—. Beløpet er betydelig stigning. Til tross for for en stor del brukt til dekning

Hvor sterkt sto Nasjonal Samling like før 9. april 1940?

Det har vært mye om å gjøre for visse historikere å redusere Nasjonal Samling til bortimot ingenting i perioden 1937—40. Typisk er hva Hans Olaf Brevig skriver i boken «NS — fra parti til sekt», nemlig at «bevegelsen ble redusert til et halvt tusen medlemmer». Vi er imidlertid nå kommet over et dokument som viser at alene NS Kamporganisasjon pr. 8. april 1940 hadde 675 medlemmer. NS Kamporganisasjon omfattet de fleste tillitsmenn og noen få spesielt

fortjente medlemmer ellers. Det ble ikke ført noe sentralt kartotek over medlemsstokken forøvrig, men av grunner som vi nedenfor skal gjøre nærmere rede for, gir medlemstallet i NSKO grunnlaget for å anta at Nasjonal Samling umiddelbart før okkupasjonen hadde et sted mellom 7 500 og 10 000 medlemmer. Og det er vel noe mer enn en politisk «sekt».

Vi gjengir først den interessante tabell vi er kommet over:

Fylkesorganisasjon	KO-medl. pr. 8/4-40			Derav oppt. etter 1/7-37	Utmeldt 36-39	Utmeldt 40-41
	Menn	Kvinner	Sum			
FO 1 Østfold	67	2	69	—	10	8
FO 2 og 3 Oslo og Akershus	202	47	249	97	51	25
FO 4 Hedmark	30	2	32	7	1	2
FO 5 Oppland	38	3	41	21	—	—
FO 6 Buskerud	38	2	40	16	7	4
FO 7 Vestfold	23	2	25	6	1	4
FO 8 Telemark	60	8	68	11	4	3
FO 9 Aust-Agder	17	3	20	12	1	1
FO 10 Vest-Agder	4	1	5	2	—	—
FO 11 Rogaland	44	2	46	14	4	1
FO 12 Bergen	9	1	10	10	1	1
FO 13 Hordaland	2	—	2	2	—	—
FO 14 Sogn og Fjordane	1	—	1	—	—	—
FO 15 Møre og Romsd.	12	—	12	2	—	2
FO 16 Sør-Trøndelag	20	2	22	8	1	1
FO 17 Nord-Trøndelag	1	—	1	—	—	—
FO 18 Nordland	3	—	3	1	—	—
FO 19 Troms	8	—	8	1	—	1
FO 20 Finnmark	21	—	21	—	—	—
Hele landet	600	75	675	210	81	53

Det har vært en del uklarheter i kartoteket, men disse er ved oppstillingen av tabellen alltid tolket i bevegelsens disfavør, hvilket vil si at medlemstallet pr. 8/4 1940 er et minimumstall, mens alle utmeldelser er maksimumstall.

Det er interessant å kunne konstatere at den meget om-

skrevne partisplittelse rundt årsskiftet 1936/37, bare medførte et relativt beskjedent antall utmeldelser av NSKO, og at disse utmeldelser stort sett begrenset seg til Oslo-området. Samtidig er det kommet til et ganske stort antall medlemmer i NSKO etter splittelsen.

Kvinnene er nokså svakt rep-

resentert, enda de gjorde seg sterkt gjeldende i bevegelsen som helhet, men det kan bunne i at de — bl. a. på grunn av navnet — har sett på NSKO som en mannsorganisasjon på linje med Rikshirden.

At Quislings regjeringsinitiativ i 1940 førte til negative reaksjo-

(Forts. side 6)

Vellykket frontkjempermøte

Den årvisse samling av frontkamerater ble i år en kraftig til-litserklæring til arrangementskomitéen og en manifestasjon av et kameratskap som ikke kan brytes ned av rabulister av forskjellige avskygninger.

I dagens samfunn representerer ikke frontkjemperne bare alle samfunnsgrupper, men også alle yrker, trosretninger og politiske partier. Likevel er deres samhold og kameratskap sterkt og levende nettopp fordi det ble smidd i krigens nådeløse esse og herdet i etterkrigstidens harde klima. At

en fornyet skjerpelse av dette klima bare kan føre til at samholdet og kameratskapet styrkes, sier seg selv.

Dette påpekte også stevnets hovedtaler. Han trakk også frem de hovedpunkter i menneskelig samkvem og samfunnsliv som de frivillige alltid har bejket seg til, men som det idag løpes storm mot, som offervilje, arbeidsomhet, ridderlighet, troskap og ærlighet. Hans tale var spekket med eksempler på hvordan verdier i dagens Norge ble stilt på hodet på samme måte som også historiske kjennsgjeringer blir fordreid. Hans både alvorlige og vittige tale ble belønnet med sterkt bifall.

Tradisjonen tro ble de falne minnet og minneord for siste års døde kamerater lest opp, hvorefter trompetsoloen «Den gode Kamerat» ble påhørt stående.

Efter hilser til forsamlingen fra inn- og utland, fortsatte det kameratslige samvær i høy stemning utover kvelden og natten.

Gr. W.

En trofast kjemper er gått bort

Sigurd Konrad Strømseng er gått bort nærmere 80 år gammel. Han var født 19/6 1897 i Bardu. Hans forfedre var fra Østerdalen og var blant pionerene som dyrket opp og bosatte seg i Målselvdalen.

Som ung mann kom han til Østlandet. Med sin sterke interesse for heim og ætt, og sin varme kjensle for sitt folk og sitt land, falt det for ham helt selvfølgelig å slutte seg til Vidkun Quisling. Han meldte seg inn i NS allerede i 1933.

Sigurd Strømseng sa aldri nei når en jobb skulle gjøres. Gjennom årene fikk han derfor mange tillitsverv. Før krigen var han forlikskommissær i Drammen og under okkupasjonen satt han som personalleder i Buskerud og Vestfold. Han var også en av stifterne av Målselv og Bardu (Forts. side 6)

Er vi blitt et folk av tyver?

Herr redaktør!

De fleste av oss har vel en eller annen gang støtt på det omfattende «undergrunnsmarkedet», der det er mulig å få kjøpt mange slags varer til svært gunstige priser. Få er i tvil om hvor disse varer stammer fra: Det er regulært tyvegods.

Dette tyvegodsset er bare i sjeldnere tilfeller bragt tilveie ved vanlige innbrudd, men kommer isteden ut på markedet ved

at ansatte begår tillitsbrudd og forsyner seg av sin arbeidsgivers lager. Så vanlig er dette og så alminnelig godkjent at jeg flere ganger har opplevd at det i buss eller tog åpent og usjenert drøftes hvordan slike varer er skaffet eller kan skaffes. Det hender til og med at enkelte direkte skryter av slik virksomhet, og det uten det minste tegn på dårlig samvittighet.

Når folk ser ut til å mene at

de er «berettiget» til å stjele på denne måten, er en av grunnene de rødes ustanselige propaganda mot eiendomsretten. «Eiendom er tyveri», heter det jo, og da må man vel ha rett til å stjele fra en tyv?

Men tyveri er og forblir tyveri, og med det omfang uhederlighetene nå har fått, er den iferd med å bli en alvorlig brist i vår folkekarakter.

Liv, Risør

KULTUR

må være forankret i tradisjon og kvalitet

Herr redaktør!

Av Litteratus

I tiden etter andre verdenskrig har tenkende mennesker hele tiden måttet undre seg over alle de aktiviteter som nu skulle plasseres under rubrikken «kultur» og gis offentlig pengestøtte av «kulturmidlene».

På den annen side har man måttet undre seg over hvor sterkt det mer virkelige kulturbegrep: oppdragelse til en indre, personlig kultur, er blitt forsømt.

En slik indre, personlig tilegnet kultur vil nødvendigvis manifestere seg såvel i det negative som i det positive: dette gjør jeg, men det der vil jeg ikke nedlate meg til å befatte meg med. Riktig nok kan inndelingen i akseptable og uakseptable aktiviteter til dels — men bare til dels — være situasjonsbetinget. Der finnes mangen en midlertidig nødløsning som må aksepteres som moralsk forsvarlig i et meget sykt samfunn. Men tenkende mennesker må nødvendigvis føle et sterkt ubehag ved å se disse midlertidige nødløsningene, som i et sunt samfunn måtte plasseres under rubrikken «ukultur» eller «kulturfiendtlige aktiviteter», opphøyet til betegnelsen «kulturarbeid»:

Begrepet «ukultur» søkes bevisst radert bort som ikke eksisterende. Under begrepet «kultur» plasseres likt og ulikt — etter en prioritering som virker vesensfremmed for norsk kulturtradisjon.

Kulturbegrepet, etter norsk og europeisk mønster, har alltid hatt en sterk forankring i tradisjon — og i et høyest mulig kvalitetsnivå. Sett under denne synsvinkel — men bare da — kan man godta at hele vår tilværelse fra fødsel til grav, med alle de tanker, ord og handlinger livet består av, skal være preget av kulturbestrebelse.

Hos den som i sin dypeste personlighet er preget av indre kultur, vil nemlig alle tanker, ord og handlinger vitne om og preges av denne indre kultur. Omvendt vil hos en ukultivert personlighet den hele totalitet av atferd røpe den rot atferden springer ut fra.

Den materialistiske idé: å stille de ytre og synlige aktiviteter i sentrum, hevde at personens indre idéverden er et produkt av de ytre handlinger, må nødvendigvis fremme nettopp det uhyrlige, forsøpte kulturbegrep vi

ser manifestere seg overalt i samfunnet.

Den påfallende sterke nivåsenkning vi har måttet være vitne til i tiden etter andre verdenskrig, når det gjelder kultur i tradisjonell betydning av kvalitetsbestrebelse og kresen selvkritikk, kan ha forundret mange av oss. Mange har undredes på hvorfra tidens ledende mennesker hentet ideen til dette å la «ukultur» og hverdagslige trivialiteter og nødløsninger i en midlertidig tvangssituasjon — bli påhengt etiketten «kulturarbeid».

Selv hører jeg til dem som vil godta at mangt og meget usunt må være kommet hit til oss fra USA, som har så stort utvalg å by på av ondt som av godt. Men akkurat dette: å la begreper seile under falsk flagg, må sannsynligvis være blåst hit til oss med østavinden.

Ifølge den sovjetiske flyktning Bjelenko må dette være en vanlig foreteelse i «det østlige Eden». Eksempel: I straffekompaniene for ideologisk avvikende flygere organiserte forvaltningen regelmessig «kultur-utflykter» med militære busser til hærens bordeller. (Se: «NÅ» nr. 14, 9/4 d. å. s. 18—21).

Litteratus

Sannheten skal stoppes for enhver pris

Herr redaktør!

Av Leif Karlung

Eksempler på grov diskriminering kan fastslås og bevises foretatt av dem som har monopol på ytringsfrihet, og som har all makt og bemyndigelse til å sensurere bort alt som angriper skatteflåing og umoralske effekter. De store skatter skaffer pressen pen statsstøtte og høye lønninger. De umoralske effekter skaffer avisene større salg og enda større inntekter. Det samme går igjen i NRK og dens medarbeiderstab. Derfor er alt som omgir oss av medianytt og underholdning befestet med en spesiell politisk propaganda styrt av DNA og LO.

En hvilken som helst nordmann kan skrive til pressen og derved gjøre mine bitre erfarin-

ger til sine. Ett av ti innlegg kommer på trykk dersom omstendighetene er særdeles gunstige. Istedenfor blir sidene fylt til trengsel med glørete reklame, pop-stoff, sport og alt mulig annet som hjernevasker Ola Nordmann og avleder hans oppmerksomhet fra dagliglivets tredemølle og besvær. Det skal viskes ut mellom kvinnelår og perversiteter, mellom bingo-dille og pop-djevlere, mellom Nordvik, Nordli og Haugestad.

Når det gjelder NRK, er enkelte politikere og partier be- gunstiget på samme måte som Strindberg og ishockey. De går

igjen like sikkert som værmelding og nyheter, som ni-timer og spørrekonkurranser, og alle vet inderlig godt hvordan Willoch og Steen ser ut på skjermen. Men hva skjer dersom f. eks. Norges demokratiske parti sender ut en pressemelding? Det er som et slag i luften. Ingen ser det på trykk, ingen ser det på skjermen og ingen hører om det over eteren. Ring rundt og spør om hvem som har ansvaret for dette. Ingen svarer. Skriv brev og ingen svarer. Vi skal ties ihjel — for ingen må vite at det finnes et parti som kjemper for landets grunnlov, for den enkelte borger og skattebetaler. Ganske enkelt fordi sannheten skal stoppes for enhver pris.

Leif Karlung

Mens vi venter på et nasjonalt alternativ

Herr redaktør!

En tid tilbake hadde Folk og Land en artikkel der lesere ble oppfordret til å komme med råd m.h.t. høstens stortingsvalg. Da jeg leste responsene til de fleste innsendere, ble jeg meget skuffet. Både å la være å stemme og å stemme på partier som ikke har noen som helst sjanser til å oppnå mandater i Stortinget, er meget uheldig etter mitt syn. Pr. idag finnes det ikke noe skikke-

lig nasjonalt alternativ, men en taktisk borgerlig stemmegivning sikrer en minst mulig sosialistisk politikk frem til neste valg. På det tidspunkt er det å håpe at det er mulig å ha bygget opp et politisk parti med en sosial-individualistisk dreining og et godt utbygd valgapparat. — For all del: KAST IKKE BORT EN VIKTIG STEMME I VÅRT KANSKJE MEST KRITISKE STORTINGSVALG!

Ung leser, Vestfold

Integrering

er ingen spøk — for noen

Herr redaktør!

Inderen Sunil Loona ved Skolepsykologisk kontor i Oslo har de fremmedspråklige elevene som sitt arbeidsfelt. I et intervju med Aftenposten (30/6) gir han uttrykk for at erfaringene med integreringen hittil er meget dårlige:

«Det viser seg at det er nesten umulig å lære de fremmedsproglige elevene norsk, slik at de kan bruke sproget på et abstrakt nivå. Sprog er ikke bare grammatikk. Kommunikasjon krever felles bakgrunn, ikke bare felles sprog. ... Men de fremmedsproglige elevene lever i et sosialt miljø, hvor de er isolert fra det norske samfunn. De taler ett sprog hjemme og lever i en annen kultur. Den eneste kontakt de oppnår med det norske samfunn, er skolen, og her foregår all læring i et vakuum. Det man ikke opplever i sitt daglige liv, kan man heller ikke lære.»

Loonas norske kollega Erik Paus er meget bekymret for hvordan det skal gå med disse barn:

«Alle undersøkelser og all statistikk viser at det er flere psykiske problemer blant annengenerasjonsinnvandrere. Dette henger sammen med den generelle sosiale situasjon. De har mistet forankring i en trygg, kulturell bakgrunn, som foreldrene hadde, uten å ha fått en ny i erstatning. De vil få en såkalt marginal identitet, hverken føle tilhørighet med den ene eller den annen kultur.»

Nettopp! Å ha sin forankring i en trygg kulturell bakgrunn er noe ethvert menneske trenger — det er simpelthen en menneskerettighet. Derfor er det en lett-kjøpt og falsk humanisme å til- late innvandring av mennesker fra vesensforskjellige kulturer. Det vil i svært mange tilfeller si å føre dem rett inn i en usikker og ulykkelig tilværelse. Og om slik innvandring får et til- strekkelig omfang, kan det også føre til at vertsfolkets kultur blir brutt ned og går i oppløsning, slik at nye millioner mister sin trygge forankring.

La oss nå få en seriøs debatt om disse ting — og det uten at det straks skrives opp om «rasehat» og diskriminering.

Peder, Eidsvoll

AKP(m-l) oppkaller barn etter Baader-Meinhof

Herr redaktør!

En innsender i en Østfold-avis påstår at AKP(m-l) har Baader-Meinhof-banden som sitt forbilde og oppkaller sine barn etter disse terroristene.

I et illsint svar dagen etter fra Ulriche (4 år) blir innsenderen

gjort tydelig oppmerksom på at AKP(m-l) har hvem de vil som forbilder, og at han bare ikke må bry seg.

Hvor mange av AKP(m-l)-barna som heter Ulriche, vet jeg ikke, men det må være til- latt å grøsse over slike foreldre.

Korrespondent, Østfold

Vi kjempet FOR noe!

Av Andreas Nilsson

Herr redaktør!

Svein Blindheim har i pressa førtalt at han vil utgi ei bok «Nordmenn under Hitlers fane». I lederen for juni mener redaktøren at tittelen bør endres til «Nordmenn i kamp mot bolsjevismen».

Også jeg stusset over tittelen, men ved ettertanke finner jeg den helt riktig og meget god.

Blindheim har full rett til å si «under Hitlers fane». Vi avla faneeden til Adolf Hitler som sjef for forsvaret — ikke som partisjef og rikskansler. Vi må ikke bli så hårsåre at vi blir fornærmet om andre bruker denne sannhet.

Blindheims bok skal markedsføres og navnet «Hitler» selger fortsatt meget godt. Jo flere som kjøper «Hitler», jo flere blir det som leser det Blindheim har å si. Vi håper på at det blir mange.

Vi som var ute — dvs. de jeg kjenner fra Regimentet og Wiking — hadde og har lite til overs for propagandafrasen som «i kamp mot bolsjevismen», og så når den nå gjentas av redaktøren i Folk og Land.

Vi var ingen negativ MOTSTANDSbevegelse. Vi var POSITIVE, vi var FOR. Vi kjempet FOR en idé. FOR NORGE. Først og fremst i felles kamp sammen med ungdom fra mange nasjoner FOR EUROPA.

Men da hverken Churchill, Willy Brandt eller formann Mao ennå hadde kommet så langt i sin utvikling, måtte det nødvendigvis skje «under Hitlers fane».

Er bokas innhold like sannferdig som tittelen, vil mange fordommer bli revet ned. Vi imøteser boka med spenning. (Om den ikke blir stoppet!)

Andreas Nilsson

Minneord om en motstander som ble en venn

Av Arnold Lockertsen

Odd Sigmund Vorkinn fra Tromsø. Han var en av våre ærlige motstandere. Odd reiste som mange andre til Sverige i 1941 da han ikke likte seg her. Men han ble ikke i Sverige og spiste «smørgosser» som så mange andre, men jumpet over «dammen» og hamnet i Shetlandsgjengen som marinesoldat og telegrafist. Han var flere ganger bortom Nordsjøen på raid langs norskekysten, inntil han i 1944 hamnet i Varangerfjorden. Der var han en tid i russisk fangenskap før han kom tilbake og ble satt inn på Finnmarkkysten, hvor han var så langt vest som i Tromsøysundet. Han var den første allierte soldat som landet på dampskipkaia i Tromsø — før den tyske kapitulasjon.

Jeg dekorerer ham for alt det-

te, som viser mot, men mest for hans storsinn og vennskap mot meg, en tidligere motstander, — og det gjennom mange år mens vi var sammen her i Tromsø. Og jeg minnes ham som en av de storsinnete tidligere motstandere, som har besøkt og besøker mitt hjem.

Odd Sigmund Vorkinn døde den 15. mai d.å. Han sovnet inn etter en kreftsykdom i spiserøret. Men hans mot stanget denne lumske sykdom i minst 5 måneder lenger enn legene hadde ventet, og han bar sine store smerter uten å kny eller minne omgivelsene om det.

La oss rope et langt hurra mot denne bortgangne kriger, og dekorere ham med bjørkelauv.

Fred med ditt minne, Odd!

Arnold Lockertsen

Herr redaktør!

Uavhengig av hverandre har den tyske Hitlerforsker Werner Maser og amerikaneren Bradley F. Smith offentliggjort dokumenter som gir et adskillig mere nyansert syn på spørsmålene i denne saken (Spiegel Nr. 11 av 7/3 1977).

For at de anklagede ikke skulle kunne unnskyldes seg med at de hadde handlet etter foresattes ordre, ble både den amerikanske og den britiske militærstraffelov allerede før krigen var slutt, endret slik at allierte soldater personlig var ansvarlige for eventuelle brudd på folkeretten og ikke kunne skyldes på ordre fra høyere hold. Dette ble ifølge Maser utelukkende gjort med henblikk på den forestående krigsforbryterprosess og for å frata de anklagede muligheten av å henvise til at de handlet etter ordre og ellers stod i samme stilling som soldater i andre armeer inntil da. Som begrunnelse oppgir Maser at både amerikaner og briter opphevet nevnte militære lovendringer straks prosessen var over og gikk tilbake til de opprinnelige paragrafer.

Dommerne kom ofte opp i det rene kaos av misforståelser og rivalisering. Jeg nevner her noen eksempler:

Den amerikanske hovedanklager Jackson ville ha en representant for den tyske rustningsindustri på anklagebenken — nærmere bestemt Gustav Krupp. Denne var imidlertid av helsemessige grunner ikke i stand til å føres frem i retten, og Jackson foreslo da at sønnen Alfred skulle anklages. Den britiske hovedanklager Sir Hartley Shawcross svarte koldt «at man befant seg i en rettsal og ikke på fotballstadion der man kunne sette inn reserver ved forfall».

Den russiske dommer nedla påstand om ti års fengsel for Hans Fritzsche — sjefen for Propagandaministeriets Radioavdeling «fordi uten mennesker

Herr redaktør!

som Fritzsche ville ikke nazistene kunne begått slike forbrytelser». Fritzsche ble imidlertid frifunnet fordi de andre dommerne mente Fritzsche var en «ubetydelig person som ikke Hitler ville spandert 5 minutter på». Han ble også frifunnet. Til historien hører at Fritzsches nærmeste overordnede Rikspresesjef Otto Dietrich ikke satt på anklagebenken.

Særlig vanskelig for retten var det å karakterisere den tyske invasjon i Norge, som aggresjon. Både engelskmennene og tyskerne hadde planene klare for å besette Norge. Tyskerne kom altså først. Den russiske dommer Nikitschenko mente at den tyske okkupasjon ut fra rent militærstrategiske synspunkter var berettiget. Både de amerikanske og engelske dommere fikk imidlertid gjennomført at dommen lød på uprovosert aggresjon, og admiral Raeder som hadde vært med på planleggingen fikk «livsvarig Churchill — som planla den engelske invasjonen — fikk som kjent Nobels litteraturpris.

Anklagen mot storadmiral Karl Dönitz lød bl. a. på «krigsforbrytelser». Den amerikanske marineekspert James H. Rowe hadde lagt frem for retten et 30 siders referat der han konkluderte med at den amerikanske marine hadde ført sin u-båtkrig på en måte som utallige ganger førte til brudd på folkeretten.

Skulle Dönitz dømmes ville det bety et slag i ansiktet på anglo/amerikansk rettsoppfatning. Den amerikanske dommer Biddle var innstillet på full frifinnelse av Dönitz, og han la til «at tyskerne hadde ført en adskillig renere sjøkrig enn amerikanerne» (Kfr. ellers intervju med krigsseiler siste vinter i norsk fjernsyn, som bekreftet at tyske u-båtkapteinere viste så meget hensyn som det under forholdene var mulig ved senkning av handelsfartøy).

Biddle fikk motbør hos de andre dommerne i sitt syn. Etter langvarig kjøpslåing kom man fram til et kompromis om domsavsigelse. Dönitz ble dømt som ansvarlig for den tyske u-båtkrig.

Såvidt eksempler fra verdens største krigsforbryterprosess. Det er selvsagt oppmuntrende at man nå er kommet bort fra den svart/hvitt framstilling man hittil er blitt foret med og kan se tingene i et mer realistisk lys. Dette burde også slå gjennom i vårt land. For å si med professor Skodvin i et radioforedrag for noen år tilbake (30 år etter kampen mot bolsjevismen): De 10 000 nordmenn som meldte seg til tysk krigstjeneste utgjør en del av Norgeshistorien, som ennå ikke er blitt skrevet, men som før eller siden må skrives. Svein Blindheims bebudede bok om dette kapittel imøteses med stor spenning.

Bastian

ARKITEKT

(Tidl. frontkjemper) trenger oppdrag/arbeid. Tegning, byggeledelse. Alle typer bygg. Stor erfaring — bedre arbeid — greie priser. (Engasjement for firma også av interesse.)

Har De byggeplaner, nå eller senere, skriv til bill. mrk. «Smått og stort 129», Folk og Lands ekspedisjon.

MÅNEDENS «PERNILLE»:

Det var søndag den 17. juli at fire politikere bega seg til Sarons dal invitert av yppersteprest Aril Edvardsen. Platou fra Høyre, Kjell Bondevik fra Kr. F., Ståset fra Sp. og Reiufl Steen fra AP.

Med andakt i ansiktene lyttet de til bønnene og salmesangen, selv herr Steen danderte sitt ansikt i bortimot troende folder.

Hvor mange stemmer var å fiske, tro, dersom den politiske tungetale ble riktig tydet. Trang er veien som fører til Stortinget, og bare 155 slipper inn dit til stortingsrepresentantgasje, komitegodt-

gjørelse, subsidiert mat og drikke i Stortingsrestauranten og den høye pensjon når det tilstrekkelige antall år er avsittet.

Riktignok stiller ikke Platou til gjenvælg, så hva han tenkte på skal det ikke gjettes på. Men helliggjørelsen bruste over forsamligen, politikerne innbefattet.

Da jeg leste referatet og så bildene i «Verdens Gang», gikk det en iling av glede gjennom meg over at ingen kvinne deltok i det religiøst-politiske skuespill.

Hensikten helliger midlet og at alt tas i bruk for et sete i Stortin-

gssalen, synes det ikke å herske tvil om. Her må sankes kristne stemmer, avholdsstemmer, nynorskstemmer, høykirkelige og sekteriske stemmer, idrettsstemmer, maskuline og feminine stemmer, alderdoms- og ungdomsstemmer, ensliges og giftes stemmer, spare- og ødelands stemmer, all landets divergerende stemmer skal løfte kandidatene inn til fire års salighet i den sal som fra sammes talerstol betegnes som «Denne Sal». At lykksalighet har element «sal» i seg kom ikke minst til syne under seanse i Sarons dal den 17.

juni i år. Jeg er klar over at ingen politiker fra de ovennevnte partier ville ha kommet til et møte avholdt av de forhenværende, de forfulgte og slike som føler samhørighet med dem. Det hele er riktignok hypotetisk, et slikt møte ville ikke tjene noe hensikt og dessuten sikkert i demokratiets hellige navn blitt forbudt. Og våre stemmer er ikke som Sarons dals stemmer og ingen synes å våge å fri til dem. Det kunne røpe forståelse for de fortsatt forfulgte og det ville være skjebnesvangert for en karriere

med sikte mot den brede dør som fører til forgjettelsen på toppen av Løvebakken.

Men ikke alle partier var med på tungetaleridyllen hos forretningstalentet til Edvardsen. Kjendiser blir enda mere sådanne ved å bekjenne at de vil stemme på AP. En ikke-kjendis bekjenner her at ingen av dem, som fikk meg til å føle meg kvalm på deres vegne i Sarons dal, skal hjelpes av samme over terskelen til Stortingssalen.

Pernille

VALGFLESK LUTRET I TUNGETALE

Hvor mange . . .

(forts. fra side 1)

de på at det ikke trenes opp flere nordmenn som en dag det måtte passe, ville være fullt utdannet til å sette igang gerilja- og terrorvirksomhet her i landet?

Det er ikke uten grunn at venstreekstemistene i Norge — godt assistert av velmenende naivister som Pär Borten — løper storm mot overvåkningspolitiet og den militære etterretningstjeneste. Når det er så mye om å gjøre å klippe klørne av disse høyst nødvendige organisasjoner, må det vel være fordi man — dvs. venstreekstemistene — har noe meget alvorlig å skjule?

Politisk . . .

(forts. fra side 1)

sjø av beskyldninger som nesten daglig er å finne i vår presse. De blir riktignok ikke kastet i fengsel nå lenger, men det er da også aldeles unødvendig siden det finnes så mange andre måter å undertrykke dem på. Frykten for levebrødet og for at familien skal lide, er ting som effektivt bringer de fleste til taushet. At noen få modige og spesielt robuste NS-folk likevel av og til våger å stikke hodet fram, er all ære verd, men endrer ikke det uhyggelige faktum at det foregår en daglig og metodisk politisk undertrykkelse i Norge.

En trofast . . .

(forts. fra side 3)

bygdelag og en av initiativtakerne til reisingen av et minnesmerke over innvandrerne til Målselv. I Institutt for Samtidshistorie og INO var han med fra starten og utførte til det siste et stort og oppofrende arbeide for sannhet og rett. Det blir meget vanskelig å finne en som kan erstatte ham i vårt arbeide.

Hans mange venner og medarbeidere står stille i sorg over hans hurtige bortgang, men minnet om en god venn og en trofast kamerat vil vi bevare.

K. H.

Noen provoserende tanker . . .

(Forts. fra side 8)

virksomhet. At vi forsterker vår farefulle situasjon ved å akseptere skyldfølelse for U-landenes skjebne eller jødefolkets delvise utryddelse får vi la ligge i denne forbindelse.

Aspektene er i det hele tatt mange ved det spørsmål — eller spøkelse — Erik Rune Hansen maner frem. Det har heller ikke vært meningen med dette korte innlegg å gi noen uttømmende fremstilling av en anstundende katastrofesituasjon eller det nasjonales fortsatte verdi eller beståen. Tvert om har hensikten vært å stimulere til en smule debatt om verdspørsmål. At Hansen tror vi/jeg kan ha glemt Quisling er i denne forbindelse rørende. Selv har jeg for tredivye år siden stått der Hansen stod, en råkald oktoberformiddag, og med vemod tenkte jeg da på en mann som ble drept av nasjonalisme: en egentlig apolitisk idealist som ville det gode, men som ble myrdet av mugen. Og mugen har vi om oss fremdeles. Den yngler til og med godt, sprer kultur- og sivilisasjonshat omkring seg — og bekrefter dermed igjen det virkelig evige faktum: Intet folk er kulturskapende eller grensesprengende. Bare individer. Og det er i beste fall lenge siden Norge var overbefolket av individer som tenkte på stort mer enn stabbur og farve-tv. IT

funnet, og «avmytologiseringen» av våre få levende og døde berømtheter er et tidens tegn (Roald Amundsen), er det ikke til å unngå at vårt intellektuelle fotfolk mer og mer kommer til å prege landskapet. Det middel-mådige opphøyes til norm, og mens vi koser oss med et banalt kjendiseri, sørges det samtidig for å gi svak grobunn til oppblomstring av enere og elite. Hva skal vi med en elite?»

Hvor sterkt . . .

(forts. fra side 3)

ner blant noen NS-folk, har man selvfølgelig vært klar over, men omfanget av utmeldelser har ihvertfall i den mest aktive kjerne altså ikke utgjort mer enn knappe 8%.

Når vi ovenfor har hevdet at det med basis i NSKO's medlemstall så noenlunde lar seg gjøre å regne ut Nasjonal Samlings totale antall medlemmer; er det fordi vi vet noe om dette medlemstall i enkelte distrikter og kan sette det i relasjon til an-

KAN NOEN SKAFFE MEG ADRESSE

til G. W. Müller og Herbert Noot? Jeg trenger opplysninger fra dem i forbindelse med et historisk arbeide jeg holder på med. Billett merket «131» til Folk og Lands ekspedisjon.

HITLERBYSTE

og andre tyske krigsminner kjøpes til undervisningsformål. Betyggende oppbevaring for fremtiden garanteres. Billett merket «132» til Folk og Lands ekspedisjon.

tall KO-medlemmer.

Vi vet f. eks. at det i begynnelsen av 1940 var ca. 250 betalende medlemmer i Trondheim og nærmeste omegn. I tillegg var det i Sør-Trøndelag en relativt sterk gruppe i Orkdal og mindre grupper og enkeltmedlemmer ellers i fylket. Et samlet medlemstall på 300 er det minste man må regne med, dvs. 14—15 ganger så mange som det var KO-medlemmer. Om man bruker denne faktor på hele landet, kommer man frem til et medlemstall på ca. 10.000.

Et annet eksempel: I boken «Fra idé til dom» nevnes det at NS-laget i Elverum like før 9. april hadde et reelt medlemstall på 50. Vi vet at NSKO hadde 4 medlemmer i Elverum, noe som gir et forholdstall på 12,5.

Brukes denne faktor på landsbasis, kommer man frem til et tall på ca. 8 500.

Ellers må det selvfølgelig konstateres at de forskjellige fylkesledelser har vært varierende aktive når det gjelder å få sine tilitsmenn opptatt i NSKO. Bergen og Hordaland registrerte f. eks. overhodet ingen før etter 1/7 1937. Dette kan imidlertid ha sammenheng med at de to høyeste lederne der — Vedeler og Stinessen — tilslutt fulgte utbryterne. Merkelige er det når Nordland — med oberst Konrad Sundlo som fylkesfører — bare registrerte tre KO-medlemmer. Særlig dette siste tallet viser klart at selv femten vil være en alt for lav faktor for å beregne medlemstallet i en del fylkesorganisasjoner.

QUISLING-SAKEN

Stenografisk referat av Quislingsaken utgitt av Grøndahl & Søn i samarbeid med Fabritius i 1946 (650 sider) ønskes kjøpt. Billett merket «130» til Folk og Lands ekspedisjon.

FINNES DET EN JURIST SOM VIL HJELPE OSS Å BERGE VÅR EIENDOM?

Da vi er eiere av en tomt i Os sentrum ved Oselven og samtidig har andel i felleseige til liks med hovedbruket vi har kjøpt tomt av, er vi utsatt for mange merverdige, tildels groteske tildragelser. Fri rettshjelp har vært forsøkt og tre forskjellige advokater, men de vil ikke ha noe med saken å gjøre. Det står pengesterke og utpekulerte folk bak. Vi er maktesløse overfor den «skjulte» terror som blir begått hver dag mot oss. Far er syk og tildels sengeliggende, så det blir meg det meste faller på.

Finnes det noen med juridisk innsikt som er villig til å hjelpe oss? Jeg har ikke så meget å rutte med, men med litt tid kan jeg få betalt i månedlige avdrag. Dette er den eneste mulighet jeg kan se til å få hjelp. Skriv til Bjørn Bugge, postboks 156, 5201 Os.

ANNONSE

Støtt opp om Anti-kommunistisk Parti!

Vi har tidligere i Folk og Land gitt uttrykk for ønsket om å starte en anti-kommunistisk organisasjon som vi har kalt ANTI-KOMMUNISTISK PARTI.

For et år siden skrev vi at vi ønsket folk til å oversette bøker fra engelsk. Dette har vi nu fått, og vi har derfor satt oss som mål å kunne utgi ihvertfall ett hefte om kommunisme i år. Vi har også planer om å starte et tidsskrift. Vi er imidlertid avhengig av å skaffe oss medlemmer for å skaffe penger til å realisere vårt mål, nemlig å kunne utgi en rekke bøker om kommunismen.

Vi er av den oppfatning at mange av Folk og Lands lesere, da særlig de som under krigen var aktivt med på å bekjempe kommunismen, skulle være interessert i å støtte oss i vårt arbeide. Medlemskap koster for 1977 kr. 50,—, for skoleungdom og pensjonister kr. 25,—. Bruk talongen nedenfor. Vi beklager at medlemsavgiften må settes så høyt, men det er tvingende nødvendig fordi det er svært dyrt å trykke bøker og hefter her i Norge.

Vi håper også mange vil sende oss brev, enten med artikler til magasinet vi har tenkt å utgi, eller for å gi uttrykk for hvilke bøker vi bør få oversatt. Hvis noen kommer med slike ønsker om bøker, må vi enten ha forlagets navn eller få boken tilsendt. Den vil i tilfelle bli sendt tilbake til eieren straks boken er vurdert eller eventuelt oversatt. Vi er også takknemlig for forslag til navn på magasinet. Beste navneforslag vil ev. bli premiert.

Til Anti-kommunistisk Parti, Postboks 163, 4401 Flekkefjord.

Jeg melder meg med dette som medlem av Anti-kommunistisk Parti og sender kr. som medlemskontingent for 1977.

Jeg sender kr. som bidrag til partiets arbeide.

Beløpet er sendt over bankgiro/postgiro/pr. postanvisning/vedlegges i kontanter. (Stryk det som ikke passer.)

Navn:

Postadresse:

Minneskriftet

EVENTYRET OM GILLE

foreligger nå. Bestilling kan sendes til postgirokonto nr. 3 45 41 62 Arne Stornes, 8000 Bodø. Pris kr. 10,— pr. stk. fritt tilsendt, 7 eks. for kr. 50,—, 15 for kr. 100,— dersom noen ønsker minneskriftet som en hilsen til venner eller kjente.

Denne annonse er innrykket og betalt av en Gillesensympatisør.

Wärendsbladets Förlag

Erbjuder Folk og Lands läsare litteratur med universella sanningar om människolivet, själen och den Eviga Kärleken. Psychosophy (Själsläran) Sv.kr. 15,—. Wärendsbladet 1961 Sv.kr. 25,—. Priserna exkl. porto (Ca. 30%). Postgiro 58 21 73 - 1. Adress: 340 36 Moheda, Sverige.

ANNONSE

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

innbyr til brevkurset

«SOSIALINDIVIDUALISMEN — EN NORSK FRAMTIDS-IDEOLOGI»

Er du interessert, send oss da noen ord, så skal du bli tilsendt opplysninger og kursmaterieil. Vi gir deg også opplysninger om hva vi står for.

Vennligst skriv til:

Sosial-Individualistisk Samfunn, postboks 1806, 5011 Nordnes, Bergen.

Sosialindividualismen . . .

(forts. fra side 1)

de plass i livet. Den som føler seg tilfreds og lykkelig på denne måten, vil også være tilbøyelig til å akseptere og respektere de sosiale begrensninger og forpliktelser som fellesskapet krever. I et sosialindividualistisk folkefellesskap skal alle være sikret levelige kår, men samtidig skal enhver i størst mulig grad få nytte fruktene av eget arbeide og iherdig innsats.

På det nasjonale plan vil sosialindividualismen styrke følelsen av fellesskap og solidarisk forpliktelse. Vi har alle i vårt folk en felles bakgrunn i arv og tradisjoner, og det miljø som er skapt av dette, gir oss ryggstø og evne til å møte dagliglivets vanskeligheter. Hvis de normer og det livsmønster vårt folk bygger sin tilværelse på, blir brutt ned ved uansvarlig agitasjon eller ved å tillate en betydelig innblanding av fremmede og vesensforskjellige kulturer, vil det føre til usikkerhet, rotløshet og frustrasjon hos det enkelte individ. Stolthet over bakgrunn og egenart er en verdifull følelse som legger grunnlaget for fellesskap og det solidariske adferdsmøn-

ter ethvert folk må bygge sin tilværelse på.

På det internasjonale plan avviser sosialindividualismen den kaotiske internasjonalisme som f. eks. i dag lammer De forente nasjoner. Isteden må man bygge på en form for regionalisme, slik at nasjoner med felles interesser og bakgrunn finner sammen i et naturlig og harmonisk samarbeide, og at en universell balanse oppnås ved at regionenes interesser avveies mot hverandre. For vår del hører vi først og fremst til i en nordisk og europeisk kulturkrets. Selv om det i dag ligger en rekke praktiske og ideologiske vanskeligheter iverien, må det langsiktige mål være å beskytte vår egenart, vår sikkerhet og vår fremtid i et nærmere samarbeid med disse beslektede folk. Det betyr likevel ikke at sosialindividualismen avviser ansvaret for de problemer som angår alle verdens folk, men den hevder at vi mer effektivt kan være med på å løse dem i samarbeide med våre nordiske og europeiske brødre.

Som enhver etter dette vil se, er sosialindividualismen ideen i midten. Den avviser såvel liberalismens hensynsløse egoisme som kommunismens undertrykkelse av individet, og setter individuell utfoldelse inn i en so-

sialt forsvarlig ramme. Den avviser også liberalismens og kommunismens livsfjerne internasjonalisme og ønsker isteden et samvirke mellom nasjoner som dyrker sin egen og har dyp respekt for andres egenart. Såvel nasjonal som internasjonal harmoni kan bare oppnås ved at man ser det faktum i øynene at individuelle og nasjonale forskjeller ikke lar seg utrydde, men tvert om må danne grunnlaget for alt vi foretar oss.

Det som her er skildret, var den tankegang som Nasjonal Samling bygget på, og betegnelsen «sosialindividualisme» gikk stadig igjen i Vidkun Quislings forfatterskap. Tilhengerne av disse ideer har den siste mannsalder hatt liten mulighet for å arbeide for de ting de tror på, men nå ser det ut til at gode ting er iferd med å skje. Unge mennesker har oppdaget sosialindividualismens undertrykte lære og skjønner at den er den eneste vei ut av dagens kollektivistiske tvangstrøye og likhetsmani.

For dem som vil sette seg grundigere inn i sosialindividualismen og dens norske bakgrunn, anbefaler vi å ta fatt på brevkurset «Sosialindividualismen — en norsk framtidsideologi», som de unge idealister i Sosialindividualistisk Samfunn i Bergen står bak. Se annonsen på side 6.

BESTILLINGSSEDEL FOR MELSON'S BØKER

Til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO),
postboks 924 — Sentrum.
OSLO 1

- Jeg forhåndsbestiller med dette eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAGORGANISASJONEN» til en pris av kr. 68,— pr. stk. (Kr. 80,— minus 15 %).
- Jeg forhåndsbestiller med dette eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAGORGANISASJONEN» og et tilsvarende antall av hans tidligere bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 120,— pr. sett (normalpris kr. 145,—).
- Jeg bestiller eks. av Odd Melsoms bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 65,— pr. stk. eller kr. 45,— pr. stk. ved kjøp av 3 eks. eller mer.

Beløpet kr. vedlegges/er sendt til postgirokonto 5 15 02 89/over bankgiro.*) Jeg regner da med portofri tilsendelse.

Navn:

Postadresse:

Sett kryss ved den bestilling som passer.

*) Stryk det som ikke passer.

Stor oppslutning om «støtteannonserne»

Vår appell i forrige nummer om flere «støtteannonser» ga meget gode resultater. Ikke bare har vi «fullt hus» til dette og neste nummer, men er kommet mer enn halvveis til det samme også for oktobernummeret.

Denne gang sier vi hjertelig takk for 49 «støtteannonser» på tilsammen kr. 4 525,—.

«Støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer som skal erstatte de vanlige forretningsannonser som et blad som vårt har vanskelig for å få.

«STØTTEANNONSER»

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

D., Vassdalsvik 75,—	S., Oppdal 100,—	P., Høyanger 100,—	O., Lena 50,—	M., Sarpsborg 50,—
B., Buøy 60,—	O., Kvanne 120,—	G., Turøy 105,—	O., Røn 60,—	P., Sarpsborg 60,—
G., Klingsundet 100,—	O., Sunndalsøra 100,—	B., Stavanger 100,—	E., Skrautvål 100,—	A. S. H., Oslo 160,—
O., Namdalseid 50,—	A., Hjørungavåg 50,—	O., Sandnes 160,—	A., Gausdal 50,—	H. J., Oslo 50,—
H., Leksvik 60,—	D., Torvik 75,—	A., Arendal 60,—	T., Heradsbygd 60,—	L. R. H., Oslo 150,—
J., Husbysjøen 60,—	M., Langevåg 350,—	B., Porsgrunn 60,—	J., Våler i S. 60,—	R. S., Oslo 150,—
M., Kvål 200,—	A., Vadheim 300,—	J., Bø i T. 60,—	O., Våler i S. 50,—	R. J. F., Oslo 50,—
		S., Sandefjord 50,—	A., Billingstad 50,—	I. V., Oslo 100,—
		S., Drammen 50,—	K., Stabekk 60,—	B. L. og T. H., Oslo 150,—
		K., Drammen 50,—	H., Askim 60,—	M. N., Oslo 50,—
		D., Røyken 60,—	J., Mysen 50,—	R. H., Oslo 50,—
		R., Olum 100,—	H., Varteig 200,—	«Folk og Land» er i fremgang!

FOLK^{og} LAND

Etterretningsstorm i et vannglass

Hva i allverden er det oppsiktsvekkende i at Norge — midt under den aller kaldeste krigen da Sovjet voldtok flere naboland — prøvet å skaffe seg opplysninger om hva herrene i Kreml hadde fore? Det ville vært en større sensasjon om de militære myndigheter hadde forsømt seg og ikke utført en så selvfølgelig oppgave. At man med dette arbeide skulle skade Finland, er vanskelig å forstå så lenge virksomheten foregikk uten de finske myndigheters samtykke.

At SV og Ny Tid prøver å gjøre sensasjoner ut av slike ting, er forståelig nok når man kjenner innstillingen der i gården. Norsk forsvar skal brytes ned, samtidig som den langvarige og stadig mer intense sovjetiske spionasje i Norge skal unnskyldes og bagatelliseres. Usedvanlig dumt og psykiologisk er det imidlertid når den øvrige presse og NRK hjelper SV ved å blåse saken opp til proporsjoner som har lite med realitetene å gjøre. Blant mennesker med lite grunnlag for selv å bedømme saken, skaper man da et inntrykk av at norsk etterretningstjeneste virkelig har foretatt seg noe galt og klanderverdig. Det er jo også det motsatte som er tilfelle.

En ungdom setter spørsmålstegn ved den offisielle okkupasjonshistorie

I et tidligere nummer hadde vi en omtale av et lite hefte som heter «Fra 9. april til 10. juni. En sær oppgave om krigen i Norge 1940». Forfatteren heter Trond Vernegg, og han er en ganske ung mann som i de siste par år har vist sin interesse for emnet ved å gi ut nevnte hefte. I tillegg til sær oppgaven har han også skrevet noen artikler om annen verdenskrig i dagspressen. Da heftet kom ut, ble det sammen med et kort introduksjonsbrev sendt til alle landet gymnaser. «Folk og Land» har nu fått tak i et eksemplar av brevet, og vi gjengir denne oppfordringen til debatt:

«Vedlagt dette brev følger en liten trykksak om hva som foregikk i Norge på forsommeren 1940. Heftet er bygd over en sterkt omarbeidet sær oppgave fra ungdomsskolen.

Jeg tok fatt på oppgaven uten noen som helst spesielle forutsetninger, og arbeidet ut fra det mål at den skulle bli mest mulig objektiv. Når jeg etter hvert kom frem til resultater som ikke helt stemmer overens med det vi har lært på skolen, skyldes det at jeg blant kildene fant momenter som i høyeste grad forbauset meg.

Jeg synes det er viktig at vi unge undersøker og diskuterer saker som har tilknytning til

utviklingen i vår tid og det er derfor jeg sender dere et eksemplar av min oppgave. Etter min mening må det være både nyttig og interessant å ta dette emnet opp til diskusjon. Det er også ideelt å diskutere i historietimene.

Noen vil kanskje hevde at krigen 1940—1945 intet har med oss unge å gjøre. Faktum er imidlertid det motsatte. En må ikke glemme at store deler av vår samtidshistorie er bygd nettopp på hva som hendte den gang.

Dersom dere kunne skrive noen ord om hvordan dere ser på dette, ville jeg være takknemlig.»

Selvfølgelig kan vi ikke underskrive alle de konklusjoner Vernegg er kommet til, men vi synes i alle fall det er meget oppmuntrende at unge mennesker nå helt uhildet begynner å granske en periode i vår historie, der seierherrenes og makthavernes versjon hittil har fått stå nesten uimotsagt.

«Folk og Land» anbefaler de av sine lesere som ennå ikke har skaffet seg heftet, å gå til innkjøp av den lille trykksaken. På forespørsel har vi fått opplyst at private kan få heftet tilsendt mot å innbetale kr. 12,— på postgirokonto nr. 3 76 87 85, Trond Vernegg, 3200 Sandefjord.

YTRINGSFRIHET, men bare for «riktige» meninger

Herr redaktør!

Så er da lektor-Hoaassaken bragt til avslutning — foreløbig. Departementet finner — etter opplysninger i Aftenposten 14/6 d. å. ikke grunn til å si ham opp fra hans stilling.

Uansett om man liker lektor Hoaas eller ikke — om man er enig i hans synsmåter eller ikke — dette er alt sammen ikke essensielt. Det essensielle er at det her er meninger som dømmes — at det her er uttalelser som danner grunnlaget for frihetsstraff — betinget eller ubetinget.

I henhold til Aftenposten finner departementet hans synspunkter på den germanske rase og minoritetsgruppers stilling utilbørlig og støtende. Lektor Hoaas er dømt til straff for rase-

diskriminerende uttalelser. Han vil få en alvorlig advarsel gjennom Nordland Fylkesskolestyre for sitt syn på den germanske rase og minoritetsgruppers stilling. Hvis han i fremtiden hevder synspunkter som man kan si skader hans tjeneste som lektor eller han kommer med utilbørlige uttalelser i undervisningen vil spørsmålet om avskjed bli tatt opp på ny — etter hva Aftenposten kan meddele.

Om det ikke er anledning til å si opp lærere på det grunnlag som foreligger i denne sak, er det på tide å forandre lovverket, sier formannen i Norsk Lektorlag Oddmund Harr og formannen i Nordland Fylkesskolestyre, rektor Tormod Olsen.

Selvfølgelig har vi en utmerket Grunnlov, som taler om både

ytringsfrihet og meningsfrihet — men det har de i Russland også — til og med en flunkende ny en på trappene som skal finne formuleringer til å fortolke bort hele Helsingforsavtalen — og bringe alle besværlige Hoaaser i kasjotten. Etter det som er blitt det foreløbige resultat i Hoaas-saken synes det som dissidentene i Russland vanskelig vil kunne påberope seg Norge som et mønstereksempel på et land hvor menings- og ytringsfrihet rå. Våre prektige demokrater synes nå å fortolke vårt demokrati dit hen at: du har din fulle frihet til å mene hva du vil... så lenge du mener det samme som jeg. Dette prinsippet låter kjent. Det har vært praktisert i Folkedemokratiene allerede i årtier.

Tomtegubben

Noen provoserende tanker om norskdom og andre ting

Herr redaktør!

Det er et forholdsvis retorisk spørsmål Erik Rune Hansen stiller i F. & L. for april — og på bakgrunn av de upresiserte «evige sannheter» kunne det være artig å stille både verden og Hansen på hodet, og spørre om hvorfor nasjonalismen IKKE skulle stagnere og dø med Quislings generasjon.

Tenker vi oss femti år tilbake, var Europa fortsatt et levende midtpunkt i en forholdsvis hvit verden: Kampene foregikk — dvs. de kamper som angikk oss — innenfor vårt eget kontinents sfære. Og kampen gjaldt grenser og nasjonaliteter — en følge av Versailles-traktatens uhyrlige bestemmelser — men Europa i sum var fortsatt i stand til å byresten av verden stangen.

Idag er alt dette forandret. Det som på Quislings Russlandstid hadde vært mulig, å skape motstand på nasjonal grunn — engelsk eller tysk — er forlengst en forgangen epoke: Idag kan motstand mot sovjetimperialisme, negerkontinentets voldsstrøm og asiatiske verdensherredømmer bare skje på globalt, eller rettere sagt felles-europeisk grunnlag. For å sette problemet på spissen, kan vi ikke redde ved å danse folkedans, men ved å finne sammen med våre europeiske brødre på overnasjonal basis.

Og om vi idag foretar en posisjonsbestemmelse, ser vi at restene av vår europeiske kultur stadig holder seg flytende på arven fra Athen. Europeisk organisasjon og sivilisasjon har fortsatt sitt romerske preg. Hva er så den norske egenart — og hva har den preget?

Vår frihet? Flertallet av fedrene på Eidsvoll var menn uten hva vi vil kalle norsk rot. Vår bondekultur? Felleseuropeisk arvegods fra bl. a. India, forvaltet og gjenskapt av menn som bondesamfunnet oftest stod avvisende og fremmede overfor.

Det som gjør norsk kultur «anderledes» er først og fremst at den er en mistenksom bondekultur, uten en virkelig grunnleggende humanitet. I de øvrige europeiske land har de også hatt såvel bønder som natur, men de har også hatt byer og handel. Byluft gjør fri, sa man i det gamle Europa — og handel bryter ned grenser, skaper kontakt. Dette har vi hatt lite av i Norge, dvs. for lite: Norge er, sa en professor for noen år siden, det eneste land i Europa hvor misunnelsen er sterkere enn kjønnsdriften. Morsomt? Eller egnet til eftertanke?

Det er idag et forholdsvis uvesentlig spørsmål om norsk kultur kan overleve, rett og slett fordi en stor del av vårt folk forlengst er blitt kultur- og

egentlig identitetsløs. Vi må innse at hva vi har, det er en del av en europeisk felleskultur — om enn tidvis prydet med nasjonale lakkfarver.

Quisling — nettopp Quisling — var inne på noe av dette i sine siste politiske visjoner: Europa måtte finne sammen, enn dog med en videreutviklet russisk sosialstat, for å kunne skape et virkelig motstandsgrunnlag mot de farer som ville møte oss fra både den annen og den tredje verden.

Idag er vi forlengst kommet i faresonen, og vi forsterker den hver dag ved å yte blind og betingelsesløs U-hjelp. Selvsagt må intet gis til nasjoner som ikke forsøker å drive aktiv, restriktiv befolkningspolitikk eller som — slik tilfellet øyensynlig er i dagens «frie» og «sosialistiske» Etiopia — bruker utviklingshjelp til militærformål og terroristisk

(Forts. side 6)

FOLK^{og} LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgever: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo

Vellykket vårmøte i Salten

Kameratlaget Gulbrand Lunde i Salten arrangerte sitt meget vellykkede vårmøte på en vennligsinnet øy, dit man tok seg ut i en båt-kortesje. Et høydepunkt var opplesningen av diktet «Flaggborg», der forfatteren minnes den gang

han marsjerte med sin far under Olavsmerket. Oppleseren var en ni års jente i bunad, og mellom hvert vers ble det spilt på fiolin. Serveringen var rømmegrøt med eple-saft, og så ble det leik og dans ut over kvelden.

Ref.